

saadan fortrøstningsfuld Tillid havde han ikke længer, hverken til Himlen eller til Jorden. Med Verdens Børn vilde han ingen Førligelse, og mellem Kristne hørte han heller ikke hjemme. Og allermindst kunde han vende tilbage til den blombergske Uskyldighedstilstand og som et Barn — uden Svimmelhed — plukke Blomster paa Randen af Afgrunden, ufølsom for Dybets dæmonisk dragende Magt.

*

*

*

En Graavejrsmorgen i Begyndelsen af Marts holdt Pers forspændte Gig udenfor hans Dør og ventede. Da han endnu ikke selv havde Staldrum, maatte han anbringe sit Køretøj paa Kroen, og det var Kroens Karl, som stod der ved Hesten og smaabandede, mens han slog Armene over hinanden for at holde Varmen. Han havde allerede ventet over et Kvarter.

Endelig tumlede Per søvndrukken ud i sin store Kavaj, steg tavs tilsæde, tog Tømmen af Karlens Haand og skumplede afsted. Han havde som sædvanlig siddet oppe den halve Nat og læst, og da han var kommen i Seng, havde Tankerne holdt ham vaagen, saa han først var falden i Søvn hen paa Morgenstunden. Men nu viftede den friske Blæst ham hurtig Drømmetaagen fra Øjnene. Vognen var just heller ikke egnet til at lure i; det var en gammel, udslidt Jumpekasse, saa mør i Værket, at Fjedrene slog sammen ved den mindste Ujævnhed i Vejen. Til Gengæld var Hesten en paalidelig norsk Fjordhest, der blot havde den Vane af lutter Forsigtighed at løbe i Bugter fra den ene Grøftekant til den anden, saasnart Vejen hældede en Smule.